

Juda, een type van de verhoogde Middelaar

Lezen: Deuteronomium 33: 1-12

Tekst: Deuteronomium 33: 7a

Zingen:

Ps. 76: 1

Ps. 80: 9

Ps. 68: 13, 16, 17

Ps. 118: 10

Ps. 61: 4

Geliefde gemeente,

We hebben gelezen over Jacob, die zijn zonen een erfenis meegaf. Nee, geen tijdelijke erfenis, maar een geestelijke erfenis. En geleid door de Heilige Geest heeft hij aan alle zonen wat mee mogen geven. Ja, heeft hij een zegen mogen meegeven. En ik zie dat in gedachten zo voor mij. Daar ligt hij op dat bed. En een voor een moeten ze dicht bij hem komen. En onder zijn zonen was ook Juda. En wat voor een rijke, verstrekkende zegen heeft deze vierde zoon van de aartsvader Jacob gekregen. *Juda, gij zijt het. U zullen uw broeders loven.* Juda, die de vierde was van de zonen van Jacob, die wordt op de eerste plaats gebracht. Hij komt bovenaan te staan. Juda, gij zijt het. Waarom? Omdat de Heere dat wilde. Hij had Juda verkoren als een voorvader van zijn zoon Christus, die mens zou worden en op de aarde zou komen. En later zal de profeet Micha daar van getuigen. *En gij, Bethlehem Efratha, zijt gij klein om te wezen onder de duizenden van Juda? Uit u zal mij voortkomen, die een heerser zal zijn in Israël, wiens uitgangen zijn van ouds, van de dagen der eeuwigheid.* En veel later krijgt Johannes op Patmos het te zien hoe daar Christus staat als het Lam, staande als geslacht. En als hij zo Christus ziet voor het aangezicht van zijn Vader, hoort hij een stem in de hemel die zegt: *zie de leeuw die uit de stam van Juda is.* Ja, Christus is uit de stam van Juda voortgekomen. En daarom had de Heere deze stam verkoren boven de andere stammen van Israël. En als je dan zo de heilsgeschiedenis op je in laat werken en die mag volgen in het Oude Testament, dan zul je elke keer weer ontdekken welke belangrijke plaats de stam van Juda onder de rest van het volk Israël heeft gehad. Maar ook dit, hoe in personen uit de stam van Juda, maar ook uit de stam als geheel, steeds iets schittert van Christus die inderdaad de Leeuw is uit Juda's stam. Ja, dan komen we in de Bijbel woorden tegen die allereerst van toepassing zijn op Judas. Woorden waarin wij de naam van Juda tegenkomen, maar met het licht van het Nieuwe Testament mogen wij die oudtestamentische woorden, de naam Juda, met recht vervangen door de naam Jezus. En ook als je Juda en de stam van Juda mag volgen in het Oude Testament, zou je daar van kunnen zeggen, *zie, meer dan Juda is hier.* En een van die wonderlijke teksten waar dat van toepassing is, is het Woord dat deze morgen voor ons open ligt. Woorden die Mozes uitsprak over de stam van Juda. *Hoor, Heere, de stem van Juda en breng hem weder tot zijn volk.* O, laten we eens gaan naspeuren hoe deze woorden rijk toegepast mogen worden op de Heere Jezus Christus. Ook als het gaat om de weg die Christus moest gaan, om daarboven in het vaderhuis die vele woningen te gaan bereiden, een plaats in die woningen voor degene die Hem vrezen. En ook in deze woorden die we vinden in de boeken van Mozes, klinken vanmorgen hemelvaartsklanken over de verhoogde Middelaar.

Met de hulp van de Heere willen wij vandaag en de komende twee zondagen ons voorbereiden op het feest van Hemelvaart. Want u weet, op Hemelvaartsdag hebben wij slechts één dienst. En ook dat heilsfeit is het zo waard om gedurig overdacht te worden. We willen dat vandaag en de komende twee zondagen doen aan de hand van het Oude Testament. Zoals u in de weekbrief hebt kunnen lezen, is het Oude Testament opgesplitst in de wetten van Mozes, de psalmen en de profeten. Uit elk van deze drie delen willen wij met de hulp des Heeren Hemelvaartsklanken gaan bespeuren en overdenken.

Vanmorgen dan uit de boeken van Mozes, en wel uit Deuteronomium 33, het eerste deel van vers 7. De tekst voor de prediking is Deuteronomium 33:7a, waar wij het Woord van God als volgt lezen: *En dit is van Juda, dat hij zeide: Hoor, Heere, de stem van Juda, en breng hem weder tot zijn volk.*

Daarom schrijven we als thema boven de prediking: **Juda, een type van de verhoogde Middelaar.** We staan stil bij twee gedachten.

1. Allereerst Zijn voorbede, en dat vinden wij in het eerste deel van de tekst: *En dit is van Juda, dat hij zeide: Hoor, Heere, de stem van Juda.*
2. En onze tweede gedachte is Zijn terugkeer, en dat vinden we in het vervolg: *En breng hem weder tot zijn volk.*

1. Zijn voorbede

Gemeente, het volk Israël is gekomen aan de grenzen van het beloofde land. Mozes, die veertig jaar de leider van het volk Israël is geweest, mag het land niet in. En dat weet hij. Maar voor hem is een beter lot bereid. Het zal niet lang meer duren of hij zal opgenomen worden in hemelse heerlijkheid. Hij voelt dat dat moment dichterbij komt. Daarom wil hij afscheid nemen van dat volk dat hem zo lief is. Alle stammen van het volk Israël moeten voor Mozes verschijnen. Hij wil ze allemaal een zegenbede meegeven. En ja, onder die stammen is ook de stam van Juda.

Op een hele bijzondere wijze gaat Mozes de stam van Juda aanspreken. Dan komt er een hele bijzondere zegenbede, speciaal voor de stam van Juda. Die geldt dus niet voor andere stammen, maar heel concreet voor de stam van Juda. Neem het begin van onze tekst, vers 7: *En dit is van Juda.* Alleen al deze woordjes laten ons zien: nu komt er iets heel bijzonders. In de Hebreeuwse grondtaal staat het woordje 'dit' voorop. Het is een karaktertrek van de Heilige Schrift dat als bepaalde woorden vooraan de zin staan, daar de nadruk op ligt. *Dit, dit is van Juda.* Geleid door de Heilige Geest heeft Mozes dit mogen zeggen en het ook later mogen opschrijven. Het is alsof je achter die eerste woorden van vers 7 Jacob weer hoort zeggen: *Juda, gij zijt het.* Dit, dit is van Juda. Van Juda alleen.

Vanwaar toch die nadruk op Juda? Vanwaar toch dat woordje 'dit'? Wat is er dan zo heel speciaal van Juda te zeggen? Nou, luister wat Mozes zegt: *Hoor, Heere, de stem van Juda.* Dus Mozes gaat zich niet direct tot Juda richten, zoals in de vorige tekst te zien is hoe hij zich direct tot Ruben richtte. Maar hij gaat zich richten tot de God van Juda. Hij gaat bidden. Mozes gaat zeggen: *Hoor, Heere, de stem van Juda.*

Wat betekent de naam Juda, jongens en meisjes? Weten jullie dat? Die heeft zo'n prachtige betekenis. Juda betekent 'God-lover'. Nee, dat was Juda van nature niet. Maar door Gods genade is hij dat geworden. En alle mensen die zalig worden, alle mensen die wederom geboren worden, die worden in beginsel weer God-lovers. Want er wordt iets in je hart gelegd wat er van nature

helemaal niet te vinden is. Van nature zijn wij eerrovers van God. Maar als je wederom geboren wordt en de Heere gaat Zijn liefde uitstorten in je hart, dan komt er op de bodem van je hart iets nieuws. Dan ga je in beginsel God weer bedoelen. Dan komt de begeerte om God weer de eer te geven.

Zeg, lieve gemeente, zeg het eens vanmorgen: Ben je al zo'n God-lover geworden? En als dat door genade zo is, hoe is dat in de afgelopen week openbaar gekomen? Heeft de Heere je nog wel eens horen loven, omdat God het waard is? Of moet je vanmorgen beschaamd je hoofd buigen omdat je van alles gezegd hebt behalve God geloofd? Wat een wonder als dat beginsel in je hart wordt gelegd door de Heilige Geest. En dat je in beginsel echt weer een God-lover mag worden, zodat de woorden van Psalm 18 bijvoorbeeld zo weerklinken in je ziel: *Nu zal mijn ziel, nu zullen al mijn zinnen, o God, mijn Sterkte, U hartelijk beminnen.*

O, wie in beginsel een God-lover mag worden, een geestelijke Juda, die gaat zijn stem daar weer voor gebruiken. Er zijn momenten in het leven van de ware gelovigen dat ze uit de volheid van hun gemoed mogen zingen: *Dan vloeit mijn mond weer over van Uw eer, gelijk een bron zich uitstort op de velden.* En weet je wat dan zo'n wonder is? Dat in de hemel die stem wordt gehoord. Dan is het waar wat onze tekst zegt: *Hoor, Heere, de stem van Juda.*

Toch, als we wat dieper graven in de tekst van vanmorgen, dan heeft Mozes, geleid door de Heilige Geest, bijzondere omstandigheden voor ogen als hij zegt: *Heere, hoor de stem van Juda.* Want Mozes weet het wel. Al gaat de Heere hem zo dadelijk wegnemen, het volk Israël zal straks door de Jordaan het beloofde land mogen intrekken. En Mozes weet het wel, bij God vandaan: dat zal voor het volk geen gemakkelijke weg zijn. Wil dat land, wat de Heere beloofd heeft, daadwerkelijk in hun bezit komen, dan zal dat gaan in een weg van strijd.

De heilsgeschiedenis laat het ons zien. Maar wat is nu zo bijzonder? Als dat volk Israël het land Kanaän mag veroveren om het in een weg van strijd in hun bezit te krijgen, dan zien we steeds dat de stam van Juda voorop gaat. Is je dat wel eens opgevallen? Vanaf de uittocht uit Egypte tot de intocht in het beloofde land, is het juist op die cruciale momenten de stam van Juda die voorop gaat. In Numeri 2:9 gaat het om de uittocht uit Egypte. Daar lees ik: *Al de getelden des legers van Juda waren honderd zes en tachtig duizend en vierhonderd, naar hun heiren. Zij zullen vooraan optrekken.* En heel de woestijnreis is dat zo gebleven.

Als ze dan bij de grenzen van het beloofde land komen, lees ik in Richteren 1:1-2: *En het geschiedde na den dood van Jozua, dat de kinderen Israëls den HEERE vraagden, zeggende: Wie zal onder ons vooreerst optrekken naar de Kanaänieten, om tegen hen te krijgen? En de HEERE zeide: Juda zal optrekken; zie, Ik heb dat land in zijn hand gegeven.*

Maar dat maakte Juda afhankelijk. Dat maakte Juda afhankelijk van God. Daarom zal Juda in tijden van nood en crisis haar stem verheffen tot de Heere om hulp en bijstand te smeken. En Mozes mag dat profetisch zien. Daarom zegt hij: *Hoor, Heere, de stem van Juda.* En dan zeggen onze kanttekenaren terecht: als zij U bidden om victorie, als zij U bidden om de overwinning. Dus Mozes heeft een biddende Juda voor ogen, met name in tijden van strijd en benauwdheid. Hij heeft een roepende, een smekende Juda voor ogen, in tijden waarin het erop of eronder is.

Voordat we naar de geestelijke toepassing gaan hiervan, wil ik u daar nog een voorbeeld van geven, een concreet voorbeeld. Wij kunnen dat vinden in 2 Kronieken 13. Daar is Juda in strijd. Nee, het tweestammenrijk moet daar niet gaan strijden tegen een vijandig volk wat van buitenaf tot Juda komt. Maar er is een strijd ontstaan tussen het tweestammenrijk Juda en het tienstammenrijk Israël. Abia, de zoon van Rehabeam, regeert over Juda. En over het

tienstammenrijk is nog steeds Jerobeam koning. Het is nog niet zo lang geleden dat er een scheuring ontstond tussen het twee- en het tienstammenrijk. Hier in 2 Kronieken 13 leidt dat tot een oorlog. Juda moet gaan strijden tegen Israël.

En wat blijkt, gemeente? Het tienstammenrijk Israël krijgt het voor elkaar om het kleine tweestammenrijk van Juda in te sluiten. Juda kan geen kant meer op, helemaal ingesloten. En dat betekent: verloren. Dat betekent: verliezen. En wat staat er dan? *Toen nu Juda omzag, zie, zo hadden zij den strijd voor en achter.* Helemaal ingesloten. *En zij riepen tot den HEERE.* En toen? Wat gebeurde er toen zij riepen tot de Heere? Toen verhoorde de Heere de woorden van onze tekst: *Hoor, Heere, de stem van Juda.* En dan staat het er geschreven: *En de mannen van Juda maakten een alarmgeschrei. En het geschiedde, als de mannen van Juda een alarmgeschrei maakten, dat God Jerobeam en het ganse Israël sloeg voor Abia en Juda.*

Hier heb je nou een concreet voorbeeld. Juda in de nood. Juda gaat bidden. En de Heere hoort de stem van Juda. Het is de Heilige Geest Die het Mozes heeft doen verstaan welke bijzondere positie Juda zal hebben onder het volk en voor het volk. Bijzonder als het gaat om de voorbede van Juda voor het ganse volk. En daar mag Mozes hier in onze tekst, in zijn afscheidsrede, het volk en in het bijzonder Juda op wijzen: *Hoor, Heere, de stem van Juda.*

Maar meer dan Juda is Christus, Die na Zijn menselijke natuur uit die stam van Juda is voortgekomen, Die werkelijk de Leeuw uit de stam van Juda is, Die de ware, volmaakte God-lover is. En hoe heeft hier Jezus Christus, als de Leeuw uit Juda's stam, Zijn stem niet laten horen voor het aangezicht van Zijn Vader? Al van eeuwigheid klonk de stem van de meerdere Juda in de oren van de Vader. Toen de Vader Hem vroeg of Hij Borg wilde zijn voor die schare die niemand kan tellen, die zichzelf zal storten in een nameloze ellende en verlorenheid, toen klonk daar de stem van de Heere Jezus Christus in die nimmer eindigende maar ook nooit begonnen eeuwigheid: *Ja, Vader, Ik zal Borg voor hen zijn. Zie, Ik kom; in de rol des boeks is van Mij geschreven. Ik heb lust, o Mijn Vader, om Uw welbehagen te doen, en Uw wet is in het binnenste van Mijn ingewand.*

Wat waren dat God-lovende woorden, gemeente! Toen Christus Zijn stem liet horen voor het aangezicht van Zijn Vader: *Hoor, Heere, de stem van Jezus.* En wat een vreugde was het voor de Vader om Zijn Zoon zo te horen spreken. En wat Hij in de eeuwigheid heeft beloofd, dat heeft Hij daadwerkelijk gedaan. De hemelse heerlijkheid verlaten, op de aarde gekomen. En wat vond Hij daar? Waar kwam de Heere Jezus terecht? In een wereld vol van zonde, schuld, oorlog, haat, nijd, vijandschap. Allemaal verloren mensen, kinderen, die met hun zondige vijandschap tegen God openbaarden. Hij kwam terecht in vijandelijk gebied en moest de strijd aangaan tegen de ganse hellemacht.

En in die strijd ging Jezus Christus, de meerdere Juda, altijd voorop. Ja, zo voorop dat Hij uiteindelijk niet eens meer een volgeling had. Want Hij heeft de pers alleen getreden. Wat heeft Jezus Christus moeten lijden? Lijden vanwege de zonde, lijden vanwege de gevolgen van de zonde, lijden vanwege de aanvechtingen van de duivel, lijden vanwege de ongehoorzaamheid van het volk. En steeds weer, op die zware, moeilijke lijdensweg, klonk Zijn stem tot de Vader. Want het leven van Christus was een biddend leven. En dat biddende leven hield niet op toen aan het einde van Zijn leven op aarde dat lijden tot een dieptepunt kwam.

Biddend kroop Hij in de hof van Gethsemane. Hoor Hem bidden als de beulen de nagels door Zijn handen en voeten slaan: *Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.* Hoor Hem Zijn stem verheffen in de allerdiepste versmading en angsten der hel: *Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?* En heeft Christus toen ervaren: *Hoor, Heere, de stem van Juda?* O, Hij was van Zijn Vader verlaten. En toch, in dat alles bleef Hij die grote God-lover. Hij bleef God loven in

Zijn heilige recht. En Hij heeft alles, alles volbracht. Hoor de stem van die meerdere Juda aan het kruis van Golgotha: *Het is volbracht.*

En die stem hoorde de Vader. Toen werd het weer waar: *Hoor, Heere, de stem van Juda.* En God de Vader reageerde zo heilig, zo heerlijk op die stem van Christus. Want het voorhangsel scheurde van boven tot beneden. En daarmee liet God de Vader openbaren: *Grimmigheid is bij Mij niet.* Hoe zoet, hoe Godverheerlijkend zijn de woorden van de meerdere Juda geweest in de oren van de Vader toen Hij het uitriep: *Het is volbracht.*

Maar daarna is Zijn stem blijven klinken. Hij werd opgewekt uit de doden. En de Vader zag Hem gaan naar Zijn kerk, terwijl ze daar zaten achter de gesloten deuren. En de Vader hoorde Hem zeggen, terwijl Hij Zijn handen toonde aan Zijn discipelen: *Vrede zij ulieden.* En nog steeds hoort de Vader de stem van de meerdere Juda, nu Hij opgevaren is in de hemel, waar Hij altijd leeft om voor Zijn kerk te bidden. Ja, in de hemel is van ouds Zijn troon en woning, waar Hij, bekleed met eer en macht, Zijn sterke stem verheft met kracht en heerst als Sions Koning.

En gemeente, weet u wat nou zo'n groot wonder is? Dat een arme, verloren zondaar gebruik mag maken van de stem van de meerdere Juda. En nu wil ik dicht bij je hart komen. En omdat hier allemaal verschillende mensen zitten, zal ik verschillende dingen noemen waarop een arme zondaar gebruik mag maken van de woorden van onze tekst: *Hoor, Heere, de stem van Juda.*

Wie is hier onbekeerd? Wie kent hier het geestelijke leven niet? Hoe moet dat nou toch met je als je moet sterven? Maar weet je wat de Heere Jezus gezegd heeft in Johannes 17:20? Zeg, onbekeerde zondaar, zou je het niet eens even opzoeken in je Bijbeltje? Zou je je vinger er niet eens bij leggen, hier in de kerk? Wat staat daar in Johannes 17:20? *En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor degenen, die door hun woord in Mij geloven zullen.* In die woorden horen wij de Heere Jezus zeggen: Ik bid niet alleen voor degenen die al tot geloof gekomen zijn, maar Ik bid ook voor degenen die door de prediking van het Evangelie nog tot geloof zullen komen, die zijn dus nu nog onbekeerd. En nog bidt de Heere dit in de hemel voor het aangezicht van Zijn Vader. O, onbekeerde zondaar in ons midden, leg je vinger er nou eens bij en zeg dan eens met je vinger bij deze woorden: *Hoor, Heere, de stem van Juda.*

Tweede voorbeeld. Zit hier vanmorgen misschien iemand te luisteren die zo dorst, die zo'n sterke begeerte heeft om Hem te kennen? Voor je waarneming ken je Hem niet. En toch is er iets in je ziel: ik zou Hem willen leren kennen, maar ik weet niet hoe. Mag ik u dan nog een keer wijzen op Johannes 17:3? Daar klinkt de stem van de meerdere Juda: *En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt.* Dan mag je je vinger erbij leggen en bidden: *Hoor, Heere, de stem van Juda.*

Het zou zomaar kunnen zijn dat hier een mens in nood zit, voor wie zonde schuld geworden is. En wat hij ook probeert, hij krijgt zijn schuld niet weggewist. Hij heeft niets om die schuld te betalen. En hij voelt het: ik ga maar voort van dag tot dag met een openstaande schuld. De wet klaagt je aan. En je hoort in de prediking van een Borg. En je voelt dat je Hem nodig hebt, maar je weet niet hoe die Borg ooit je persoonlijke Borg moet worden. Luister dan eens wat het Woord van God zegt over de Heere Jezus Christus: *Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? God is het, Die rechtvaardig maakt. Wie is het, die verdoemt? Christus is het, Die gestorven is; ja, wat meer is, Die ook opgewekt is, Die ook ter rechterhand Gods is, Die ook voor ons bidt.* Om dan alleen maar toe te roepen: *Hoor, Heere, de stem van Juda.*

Heb je ook zo'n last van de duivel? Zit hij je hier vanmorgen zo aan te vechten? Lig je op de zeef van de satan? Luister eens wat Jezus gezegd heeft: *Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet*

ophoude: Hoor, Heere, de stem van Juda. Mag je een beetje meepreken vanmorgen, gemeente? Mag je een beetje meebidden: *Hoor, Heere, de stem van Juda?*

O, misschien ben je vanmorgen wel zo bevreesd dat de Heere niet meer van je af weet. Misschien ga je al een week in het donker. Is de hemel voor je dicht. En moet je met Job zeggen: *Ga ik voorwaarts, ik zie Hem niet; ga ik achterwaarts, ik bemerk Hem niet.* Waar is Hij toch? En dan klinkt vanmorgen de stem van Juda: *Ziet, Ik heb u in Mijne beide handpalmen gegraveerd, en uw muren zijn steeds voor Mij.* Om dan met dat woord op je knieën terecht te komen: *Hoor, Heere, de stem van Juda.*

Ben ik zo vastgelopen in de heiligmaking? Je zou zo graag een oprechte God-lover willen zijn. En elke dag kom je jezelf weer tegen: *Ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde.* En toch, op de bodem van je hart zou je God willen loven. Luister naar de stem van Jezus: *En Ik heilig Mijzelven voor hen, opdat ook zij geheiligd mogen zijn in de waarheid.* Ga dan met die woorden maar tot Hem en zeg: *Hoor, Heere, de stem van Juda.*

Misschien ben je wel bang dat je jezelf bedriegt. En heb je er misschien afgelopen nacht wel van wakker gelegen, misschien wel na de Brakelavond waar het over schijnvreugde ging, en dat alles overhoop kwam. En dan klinkt vanmorgen de stem van Christus: *Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven. Ik zal maken dat hun werk in de waarheid zal zijn.* Hoor: *Hoor, Heere, de stem van Juda.*

Vind je dat geen wonder, gemeente, dat je daar gebruik van mag maken? Zelf heb je niets, totaal niets. En dan zegt de Heere: Kom nou toch eens met dit gebed voor Mijn aangezicht: *Hoor, Heere, de stem van Juda.* Dat is Christus, de grote Voorbidder in de hemel.

2. Zijn terugkeer

Maar er is nog meer van Hem te zeggen. Dan gaan we naar onze tweede gedachte: Juda's terugkeer. Want als Mozes gebeden heeft: *Hoor, Heere, de stem van Juda*, dan vervolgt hij zijn gebed: *En breng hem weder tot zijn volk.* En opnieuw blijkt uit deze woorden dat de stam van Juda een bijzondere positie had onder het volk van Israël. Nee, Juda kon feitelijk niet van de andere stammen gescheiden worden. En al heeft er een scheuring plaatsgevonden tussen het twee- en tienstammenrijk, toch bleef in heel de heilsgeschiedenis Juda de belangrijkste stam. In het erfdeel van Juda lag de Godsstad Jeruzalem. En in de Godsstad Jeruzalem bouwde Salomo de tempel. Juda was en bleef het centrum van het volk der Joden. Ja, uit Juda is Christus voortgekomen tot zaligheid van zondaren, niet alleen uit het volk der Joden, maar uit alle volkeren.

Maar hoe sterk de band tussen Juda en de rest van de stammen ook geweest is, blijktbaar was Juda op bepaalde momenten in de heilsgeschiedenis van zijn volk gescheiden. En dat blijkt uit dat gebed van Mozes, want hij bidt toch: *Breng hem - dat is Juda - weder tot zijn volk.* Dat veronderstelt toch een scheiding, dat veronderstelt toch afstand. Daarom is het een rechte vraag bij onze tekst: Wat bedoelt Mozes toch eigenlijk als hij zegt: *Breng hem weder tot zijn volk?*

U snapt natuurlijk wel dat we dit deel van onze tekst niet mogen losmaken van het eerste deel van onze tekst: *Hoor, Heere, de stem van Juda.* En nog steeds heeft Mozes het volk Israël en de stam van Juda voor ogen die ten strijde moet trekken, die voorop moet gaan in tijden van oorlog. En wat zal het aandeel van Juda dan van groot belang zijn. Daar hing zoveel van af. En daarom was dat gebed nodig of de Heere de overwinning wilde geven als Juda voorop ging. En als Hij dan de overwinning gaf, dat de Heere dan ook weer wilde zorgen dat de stam van Juda weer terug zou keren tot zijn volk.

En we zien het ook in de heilsgeschiedenis gebeuren, dat soms een hele stam voorop moest gaan, de hele stam Juda, althans de soldaten uit de stam van Juda. En dat de Heere de overwinning gaf en dat de Heere de soldaten van de stam van Juda weer deed terugkeren. En regelmatig lezen we het in het Woord van God dat de Heere met Juda was. Maar ook als we gewoon binnen de stam van Juda gaan kijken, waren daar personen die de leiding namen als er gestreden moest worden.

Als dan het volk Israël het land Kanaän binnen is en ze moeten de Kanaänieten gaan verdrijven, ook uit dat erfdeel waar de stam van Juda mag gaan wonen, wie trekt dan ten strijde, wie neemt dan de leiding? Kaleb, uit de stam van Juda. En de Heere gaf hem overwinning en hij keerde weer terug tot zijn volk. En later, in de richtertijd, de eerste richter was Othniël, uit de stam van Juda. Hij moet ten strijde trekken tegen de Mesopotamiërs. En de Heere geeft overwinning en doet Othniël weer terugkeren tot zijn volk. En laten we helemaal David niet vergeten, die de oorlogen des Heeren heeft moeten strijden, die uit de stam van Juda kwam. Steeds gaf de Heere de overwinning en deed David terugkeren tot zijn volk. Zelfs als straks het twee- en het tienstammenrijk in de ballingschap wordt gevoerd, zorgt de Heere dat het overgrote deel van de stam van Juda terug mag keren naar het beloofde land. En elke keer in de heilsgeschiedenis maakt de Heere het waar: *En breng hem weder tot zijn volk*. Want Juda is de erfgenaam van de belofte. Of om het met woorden van de puritein Ralph Erskine te zeggen: Juda was zwanger van de belofte van Christus.

En wanneer Mozes dus bidt: *Breng hem weder tot zijn volk*, dan ziet dat wel allereerst letterlijk op Juda. Maar met het oog naar het Nieuwe Testament ziet het ook heel diep op Christus. En gemeente, ken je dan dit gebed zo heel persoonlijk: *Breng Christus tot Zijn volk. Ja, breng Hem tot mij?* O jawel, Hij is gekomen. Zijn stem heeft geklonken: *Zie, Ik kom*. Hij is gekomen tot de Zijnen. *En zovelen Hem aangenomen hebben, die heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden*.

Is Hij ook al tot u gekomen, tot jou gekomen? Mag je dat weten door genade? Toen je Hem zocht in al je zielsverdriet en je Hem maar niet kon vinden. Toen je ontdekte dat je zonder God was en dat je jezelf niet kon bevrijden. Toen je ging verstaan dat je inderdaad in de schuld staat bij God en dat je je schuld niet kon betalen. Toen je wel hoorde van Hem, maar Hem niet kon vinden. Maar tegelijkertijd begon in je ziel dat hongeren en dorsten naar Jezus. En dat Hij toen gekomen is, zo heel eenvoudig door de prediking van het Woord. En dat je hebt mogen ervaren: Hij zoekt inderdaad het verlorene. Hij zoekt inderdaad het weggedrevene. Hij maakt het inderdaad waar: *Ik ben gevonden van hen, die naar Mij niet vraagden; Ik ben gevonden van degenen, die naar Mij niet zochten; en tot een volk, dat naar Mijn Naam niet genoemd was, heb Ik gezegd: Zie, hier ben Ik, zie, hier ben Ik*.

En weet u, gemeente, wat nou de ervaring is van al die zondaren die zalig worden, die door Christus worden opgezocht? Als Hij komt, brengt Hij alles mee voor een alles missende zondaar. En wie dat voor het eerst en steeds weer opnieuw mag ondervinden in het geloofsleven, die gaat de bruid uit het Hooglied zo begrijpen: *Dat, dat is de stem van mijn Liefste; ziet Hem, Hij komt, springende op de bergen, huppelende op de heuvelen*. O, dan begeer je niets anders dan met een Johannes en een Andreas bij Hem te zijn, aan Zijn voeten te zitten en Zijn stem te mogen horen. En met het onderwijs wat je uit Zijn stem, uit Zijn mond, mag horen, terug te keren tot de troon van Gods genade: *Hoor, Heere, de stem van Juda, breng Hem weder tot mij*.

Dat zijn zalige tijden in het geloofsleven, als je ziel uitgaat vanwege Zijn spreken. Maar dan kan het zomaar gebeuren dat je in het geestelijke leven Christus weer kwijtraakt. Dat je die discipelen ook goed kan begrijpen, die op Goede Vrijdag hun Meester moesten kwijtraken en daarmee met alles

wat er geweest was, geestelijk in de dood terechtkwamen. Ja, zulke tijden kunnen er zijn in het geestelijke leven. Heeft de Heere Jezus het niet Zelf gezegd? *Voor een kleinen tijd zult gij Mij niet meer zien.* Want die Leeuw uit Juda's stam moest een Lam worden dat ter slachting werd geleid. Hij is toch in die grootste strijd gekomen. En toen Hij daar kwam, raakten de discipelen zo bedroefd.

En toch, Hij zal terugkeren. Als een Lam ging Hij de strijd in, als een Leeuw kwam Hij uit de strijd tevoorschijn. *Juda is een leeuwenwelp; gij zijt van de roef opgeklommen, mijn zoon,* profeteerde Jacob eeuwen geleden. En is de Heere Jezus Christus op Paasmorgen niet teruggekeerd tot Zijn volk om de rijke vruchten van Zijn offer te gaan uitdelen, toe te passen in de harten van die discipelen? Heeft de Vader Hem niet opgewekt tot rechtvaardigmaking van Zijn kerk? En ging toen dat woord, eeuwen geleden door Mozes gesproken, ook in het Nieuwe Testament niet veel dieper in vervulling: *Breng Hem weder tot Zijn volk?*

En toch bleef Hij niet op aarde. Het moest Hemelvaart worden. Dat had Hij toch gezegd tegen Maria Magdalena: *Je moet Mij niet aanraken, Maria. Je moet Mij niet zodanig vasthouden alsof Ik hier altijd zal blijven. Want Mijn weg gaat verder. En ga Mijn broederen maar vertellen: Ik vaar op tot Mijn Vader en uw Vader, tot Mijn God en uw God.* Ja, Hij zou weer weggaan. En toch, Hij zal weer terugkeren. Want Hij heeft het gezegd: *Ik zal den Vader bidden, en Hij zal u een anderen Trooster geven, opdat Hij bij u blijve tot in eeuwigheid. Ik zal u geen wezen laten; Ik kom weder tot u.*

En zo gaat het nog steeds, gemeente, op de school van de Heilige Geest. Rutherford heeft het ooit gezegd: Gods kinderen leren Christus kennen als een komende en gaande Jezus. Zo gaat het hier op aarde. Totdat, ja, totdat die laatste komst er zal zijn. Totdat Hij voor de laatste keer weer gebracht wordt tot Zijn kerk. Dat is de dag dat de schaduwen zullen vlieden. Dat is de dag als Christus door de Vader gezonden wordt om Zijn kinderen thuis te brengen in de hemel, om ze voor eeuwig thuis te brengen in het Vaderhuis hierboven, met Zijn vele woningen.

Had Hij ook beloofd: *Dat uw hart niet ontroerd worde; gijlieden gelooft in God, gelooft ook in Mij.* En dan komt het: *In het huis Mijns Vaders...* Ja, wat staat er dan, moedeloos mensenkind in ons midden? Een paar? Absoluut niet: *...zijn vele woningen. En indien het anders ware, Ik zou het u gezegd hebben; Ik ga heen om u plaats te bereiden. En wanneer Ik heengegaan zal zijn, en u plaats zal bereid hebben, zo kom Ik weder, en zal u tot Mij nemen, opdat gij ook zijn moogt, waar Ik ben.*

Dat zal het zijn, kind van God in ons midden: *Zo kom Ik weder, en zal u tot Mij nemen, opdat gij ook zijn moogt, waar Ik ben.* Wat worden de woorden van onze tekst dan diep: *En breng Hem weder tot Zijn volk.*

Ben je Christus kwijtgeraakt? Is Hij zo verborgen voor je? Weet je niet waar je Hem kan vinden? Ik wel. In de Schriften. Want het zijn de Schriften die van Hem getuigen. Onderzoek dan de Schriften, biddend om de Heilige Geest, Die Christus zal verheerlijken in het hart van een zondaar. En ga dan tot Hem uit. En blijf maar liggen aan de genadetroon van God. En zeg het maar met de woorden van onze tekst: *Hoor, Heere, de stem van Juda, en breng Hem weder ook tot mij. Want, Heere, ik ben zo nooddruftig, zo arm en naakt. O God, mijn Helper uit ellende, haast U tot mij, wil bijstand zenden, want Uw komst is het die mijn heil volmaakt.*

We gaan afsluiten, gemeente. We hebben vanmorgen uit de boeken van Mozes Hemelvaartsklanken mogen horen. Juda, een type van de Middelaar Christus. Hoe begon onze tekst ook alweer? *Dit is van Juda.* En heeft het nou eens in je ziel geklonken, doordat de Geest met uw geest ging getuigen: *Dit is van Jezus?* Als je mag zien Zijn genadewerk, heel persoonlijk in je hart, daar alleen ligt de zekerheid van de zaligheid. Want uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle

dingen. *Dit is van Juda*. Klinkt het vanmorgen in uw ziel: *Dit is van Jezus*? Ja, dit, dit is de poort des Heeren, daar zal het rechtvaardig volk door treden, om hunne God ootmoedig te eren, voor het smaken van Zijn zaligheden.

Amen.